

Siska Caneel

ROOIE ROOS

*Het levensverhaal van
Roos Abbink | Kluit*

Uitgeverij U2pi

CIP GEGEVENS

ROOIE ROOS, het levensverhaal van Roos Abbink | Kluit

Auteur: Siska Caneel

ISBN/EAN: 978 94 9329 959 7

NUR-code: 320

© 2023 Roos Abbink, Siska Caneel

Omslagontwerp en vormgeving: Studio Ida Rouwenhorst

Eindredactie: Ingrid Cramer

Foto omslag: Erna Faust

Foto's binnenwerk: archief Roos Abbink, Siska Caneel, Ingrid Cramer,

Ineke Vroling (pag. 130)

Illustraties pag. 118, 119: Michiel Offerman

Druk en uitgeverij: JouwBoekdrukkerij.nl – U2pi BV, Den Haag

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

VOORWOORD

Zo vaak zeiden mensen tegen me, als ik ze vertelde waar ik vandaan kwam en wat ik allemaal had meegemaakt: ‘Roos, dat moet je opschrijven. Het is een boek waard.’

Ik ben er trots op, dankbaar voor en blij mee dat dat met steun van mijn oude Binding-club – mijn bruidsmeisjes – nu is gelukt. Mijn leven is in dit boek ROOIE ROOS opgeschreven.

Drie redenen had ik om mijn levensverhaal te vertellen.

De voornaamste is, dat ik wil dat mijn kleinkinderen en mijn achterkleinkinderen beseffen dat ze altijd welkom waren en dat er van ze gehouden werd.

Ik wil ze laten zien wie hun (over)grootmoeder Roos Abbink was en hoe ze de persoon geworden is die ze is.

Jongeren van nu hebben weinig belangstelling voor vroeger – terwijl de geschiedenis zo belangrijk is om van te leren. Ook dat wil ik met mijn verhaal aantonen, opdat ze mij beter gaan begrijpen. Mijn kinderen Koos en Tiny weten dat wel, al hebben ze me mijn gedram niet altijd in dank afgenomen.

Een tweede drijfveer is een eerbetoon aan mijn vrienden van de PvdA en de FNV. Met liefde en geduld hebben zij mij de kans gegeven om kennis te vergaren en een zinvol leven te leiden. Zij hebben me een doel in mijn leven gegeven. Naast mijn eigen familie, zijn zij mijn tweede, rode familie.

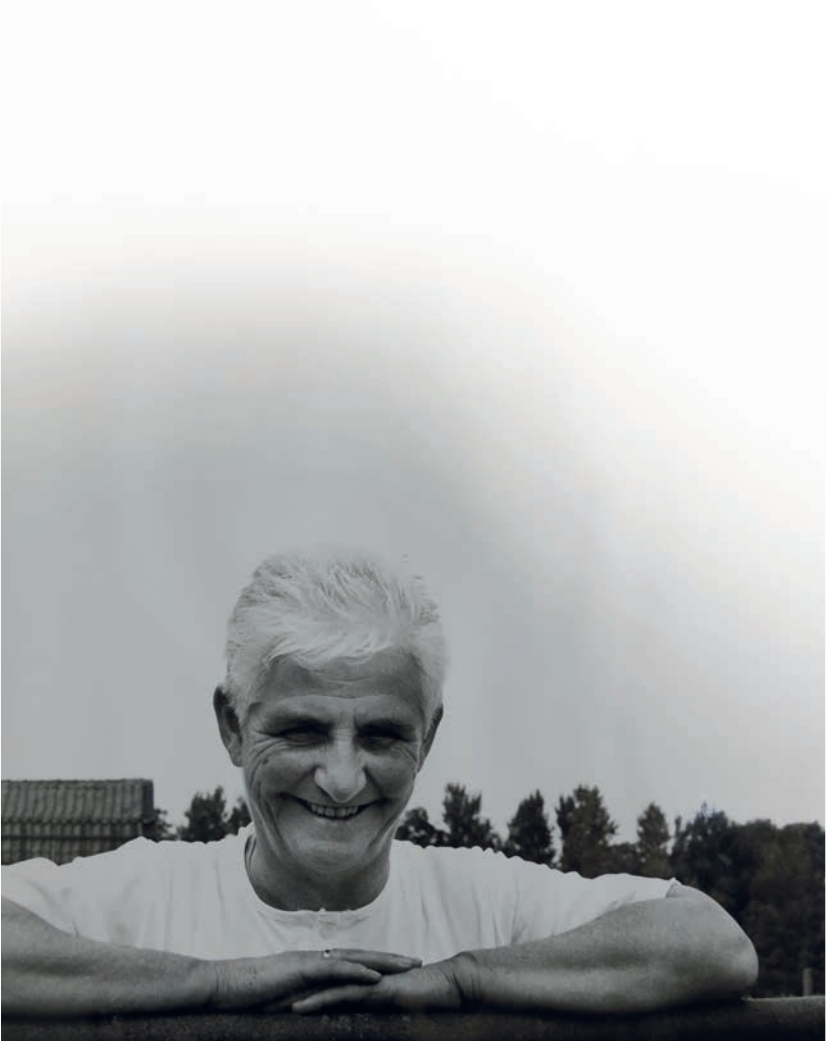
Ten derde hoop ik dat de mensen die mijn verhaal lezen, zullen leren van mijn geschiedenis. Van een dubbeltje naar een kwartje kan wél. Mits je de goede mensen in je omgeving hebt. In je eentje bereik je niks. Samen sta je sterk. Ga niet bij de pakken neerzitten. Neem je leven in eigen hand en leef, zoals jij dat wilt. En wees zuinig op je familiebanden.

Roos

INHOUD

HOOFDSTUK 1	1931 - 1942	
	MIJN STIJSELKISSIE	9
HOOFDSTUK 2	1943 - 1949	
	MAANOOG EN SCHELE OT	21
HOOFDSTUK 3	1949 - 1953	
	EEN ONWILLIGE EN OPSTANDIGE MEID	31
HOOFDSTUK 4	1953 - 1967	
	OP DE RAND VAN DE AFGROND – DE OMMEZWAAI	45
HOOFDSTUK 5	1968 - 2000	
	VAKBONDSVROUW IN HART EN NIEREN	59
HOOFDSTUK 6	1974 - 2003	
	“LASTPAK” IS EEN ERETITEL	73
HOOFDSTUK 7	1931 - 2022	
	VAN JE FAMILIE MOET JE HET HEBBEN	89
HOOFDSTUK 8	1998 - 2022	
	RODE ROOS	101
HOOFDSTUK 9	2008 - 2022	
	UIT HET NIETS OMHOOG GEWORSTELD	117
	NAWOORD	132
	BEDANKT	134

Dit ben ik, in 1988, in het midden van mijn leven. Dat was een mooie tijd, met Floor en de kinderen in Stompetoren.

1 MIJN STIJFSELKISSIE

Waar zal ik beginnen? Bij het einde, dat lijkt me wel zo toepasselijk.

Op 7 december 2022 ben ik 91 jaar geworden. Onlangs heb ik met de dokter afgesproken dat we de buikpijn – vermoedelijk de darmkanker die na veertien “schone” jaren opnieuw de kop heeft opgestoken – niet gaan behandelen. Ik heb een lang en rijk leven gehad – en nog! En ik vond het een goed idee om daar met dit boek op terug te kijken.

Natuurlijk zou ik mijn achterkleinkinderen het liefste volwassen zien worden. Maar ik geniet elke dag, want zowel zij als mijn kinderen en kleinkinderen zijn gezond. Ze hebben allemaal werk en kunnen goed voor zichzelf zorgen.

Ik mag toch al niet mopperen. Natuurlijk komt de ouderdom met gebreken. Maar ziek is nog niet dood. Ik ben goed bij de wekker en nog steeds actief voor FNV-Senioren. Voor de PvdA zit ik in de werkgroep Zorg en Wonen. Wat ik daar aan kennis opdoe, kan ik in de Woningbouwvereniging gebruiken. In mijn appartementencomplex de Platte Ven in Noord-Scharwoude heb ik een oude dame voorgelezen. En dat ben ik blijven doen, toen zij naar BuitenZorg in Zuid-Scharwoude is verhuisd. Hier in huis neem ik deel aan de gespreksgroep “Doet en ontmoet”.

Ook al ben ik van 1931, als je een afspraak met me wilt maken, moet ik eerst mijn agenda raadplegen. Ook digitaal ben ik bij de tijd. Ik doe aan internetbankieren. Ik mail, werk met Whatsapp en zit op Facebook. Via LinkedIn heb ik afgelopen jaar weer contact gekregen met mijn verloren gewaande zus Cor en haar familie. Voorlopig heb ik nog zoveel te doen. Ik heb helemaal geen tijd om dood te gaan.

Tijdens de corona-epidemie lagen alle bijeenkomsten en ontmoet-

tingen stil. Ik heb zes weken met covid in het ziekenhuis gelegen en vervolgens nog maanden moeten revalideren. Maar zodra het kon deed ik weer met activiteiten mee via Zoom of Teams. Al moet ik bekennen, dat ik daar wel wat hulp bij kreeg.

Ik klaverjas bij Sint Pancras en ga uit eten met De Zonnebloem. Ben lid van de Katholieke Ouderenbond en het Katholiek Vrouwengilde. Elk jaar in oktober beginnen we met de voorbereidingen van Internationale Vrouwendag 8 maart, om daar iets moois van te maken.

Eens in het jaar zamelt het KVG geld in voor een goed doel. In 2023 doen ze dat op mijn initiatief voor een oogkliniek in Gambia, waar ze mensen met staar opereren en klamboes uitdelen tegen

muggen. Ook hebben ze er een verloskamer, waar vrouwen uit de wijde omtrek naartoe komen om te bevallen. Ik hoorde van dit project via een journalist van de Langedijker krant, die me over Vrouwendag interviewde. Zo rol ik altijd van het een in het ander. Hij zou binnenkort naar Gambia gaan. Ik gaf hem 100 euro mee voor het goede doel. En zo kwam ik in contact met Thea Mom, de Nederlandse vrouw die de kliniek heeft opgezet. Zij belde me dat ze met mijn geld twee mensen met staar hadden kunnen opereren. Ik vond het zulk mooi werk dat ze doen, dat ik met KVG-voorzitter Agnes Duijs heb overlegd: Kunnen we daar ook in Nederland actie voor

Mijn moeder met Cor en met mij op de arm voor ons geboortehuis in Schiedam.

CORONA Roos Abbink (89) ergert zich aan mensen die waarschuwingen niet serieus nemen

'Geen afzender op corona'

Roos Abbink (89) is weer terug uit het ziekenhuis in Hoorn. Thuis in Noord-Scharwoude heeft ze haar tas nog niet uitgepakt, want daar heeft ze de energie niet voor.

Noord-Scharwoude ■ Ik ben 89 jaar oud en ik ben geen klager. Het is echt geen lolletje om corona te hebben. Mensen, wees niet dwars maar luster naar de waarschuwingen van de regering. Corona is echt een sluipmoordenaar, je brengt het zo maar op anderen over.

Ondanks haar hoge leeftijd is ze nog altijd actief binnen de FNV. „Ik zet mij nog steeds voor van alles in. Nu even niet, ik ben nog lang niet goed, voel me nog geen 50 procent.”

Ze stoort zich aan mensen die dwars zijn en de waarschuwingen rond Covid-19 niet serieus nemen en zich niet gedragen naar de voorschriften. „Ze lullen echt niet zo maar iets in Den Haag. Wie al die regels maar gezeur vindt zou het eens aan den lijve moeten ondervinden.”

Buurvrouw

Roos had zich tijdens de eerste golf zo goed mogelijk in acht genomen. „Ik weet niet eens bij wie ik het opgelopen heb. Ik heb een buurvrouw, die pas 300 jaar is geworden. Daar ging ik regelmatig heen om de krant of een boek voor te lezen. Zij viel haar verjaardag op.”

Roos Abbink: „Mensen, wees niet dwars maar luster naar de waarschuwingen van de regering.” ARCHIEFFOTO ERNA FAJST

kleinzoon bleek besmet, die heeft tijdens het feest nog tussen ons ingezet. Misschien is hij degene die het heeft overgebracht. Er zit geen afzender op corona. Later bleek dat veel gasten positief waren.”

Of die kleinzoon de besmetting weet het niet. Hij is nu in het ziekenhuis.

Begin oktober zocht ze contact met de huisarts, „Ik voelde me ziek en beroerd. Op zaterdag 3 oktober kwam ik m'n bed uit en ik was ziek als een hond. Ik heb nu een kleinzoon die is overleden.”

alarmering gedrukt. De thuiszorg heeft mij naar bed gebracht.”

Op zaterdag 3 oktober kwam ik m'n bed uit en ik was ziek als een hond. Ik heb nu een kleinzoon die is overleden.”

„
Wie al die regels maar gezeur vindt zou het eens aan den lijve moeten ondervinden

was ik niet bij mee. Dat is ver weg en de kinderen konden ook niet komen omdat ook zij corona hadden.”

Ondergoed

Een vriendin belde haar. „We gaan voor je zorgen”, zei ze. Ze kwam op bezoek, helemaal beschermd natuurlijk. Ik heb haar mijn huissleutel en mijn bankpasje gegeven. Ik moest wat, ik had geen nachthemd en geen ondergoed. Het is dankzij haar allemaal goedgelomen. Daar ben ik verschrikkelijk dankbaar voor.”

Corona is echt geen lolletje. Mensen, neem de waarschuwingen van de regering serieus. Daarvan wilde ik de lezers van het NHD door-dringen. Corona is een sluipmoordenaar. Je weet niet van wie je het krijgt en niet aan wie je het doorgeeft.

Ik kwam hondsberoerd in het ziekenhuis terecht. Ze hebben me geïnterviewd toen ik weer thuis was. Het heeft nog lang geduurd tot ik mijn energie terug had. Maar alle lof voor de zorg! Ik heb ze verteld dat de FNV achter ze staat en ik hoop dat ik er nog een paar vakbondslid heb gemaakt.

Uiterlijk lijk ik het meeste op mijn moeder. Innerlijk heb ik meer van mijn vader.

digheid heb meegemaakt. De eerste jaren van mijn leven ben ik meer gevormd door de omstandigheden – armoede en de oorlog – dan dat ik er zelf mijn stempel op drukte.

Mijn stijfselkissie stond in Schiedam, op de Parallelweg 126a, tegenover het station. Daar werd ik als jongste van zes kinderen geboren. Mijn ouders sliepen in een ijzeren ledikant in de huiskamer. Vier kinderen samen in een tweepersoonsbed. Allemaal op stromatrasen. Het barstte er van de vlooiën. Ik hoef mijn ogen maar te sluiten en ik ruik de olie waarop de lamp brandde. Lakens en slopen bezaten we niet, alleen dekens. Ook geen vloerkleden, we leefden op de kale planken. In een hoek van de kamer maakten we een knikkerpotje.

Mijn vader, Harmen Abbink, kwam uit Rheden, Gelderland. Hij

voeren? Zo gezegd, zo gedaan. Waar ik kan, zoek ik de verbinding. Samen bereik je zoveel meer dan in je eentje!

Ik volg dagelijks wat er in het nieuws gebeurt. Als je ziet wat er in de wereld aan onrecht plaatsvindt, dan heb je toch helemaal geen tijd om achter de geraniums te zitten? Ik móet opkomen voor de arme drommels in de samenleving, in Nederland en overal in de wereld. Voor kinderen in ellendige omstandigheden doe ik alles – geen wonder als je weet waar ik vandaan kom.

Ik denk dat ik zo'n behoefte heb om actief te blijven en onrecht te bestrijden, omdat ik een laatbloeier was en veel onrechtvaardigheid heb meegemaakt.